

гледатъ спокойно и ще си кажатъ думи отъ сърдце.

Докато си пияха кафето тя гледаше Павла съ такава радостъ, каквато никога не бѣ изпитвала.

— Господи, колко хубаво било да си пиешъ кафето съ любимия — се увѣряваше Царка. . . . А моето до сега какво е било! И тя си спомни, че когато сѣдаха тя и мжжъ ѝ да пиятъ кафе на едно, идеше ѝ да хвърли чашата си върху него. Не можеше да търпи неговото фиткане; а пъкъ кога сърбаше, сѣкашъ нѣкой ѝ бъркаше въ гърди. А сега: и Павелъ фитка, но тъй си извива устнитѣ — да ти е драго да го гледашъ. И Павелъ срѣбва на единъ дѣхъ топлото кафе, ала у него излиза тъй приятно, И на Царка се поиска цѣлъ